

Осата не искаше повече да се разправя и се помъчи съ сила да отнеме сладкия малиновъ плодъ. Но мравката здраво го стискаше и не го пускаше.

Въ това време една малка, хубава Калинка пропълзѣ къмъ насъбралитѣ се, проврѣ се изъ тълпата и се стжписа между спорящитѣ.

— Срамно е това което правите, — каза тя. — Време е за работа. А вие съ крѣсѣцитѣ си сте събрали народа. Нека по-голѣмата да отстжпи.

— Кой, азъ да отстжпя? — изкрѣска осата. — Защо? Тоя плодъ пазя отъ седмица. Чакахъ го да узрѣе и да го взема. Мравката може и да не яде малини.

— А ти, а ти . . . ти си толкова зла. . . Защо пъкъ ти да ядешъ, като не си се потрудила за него? — пишеше мравката.

— Стига! Спрете! Не бива така да се карате! — подзе пакъ хубавата Калинка.

— Коя си ти да ме учишъ на умъ? — сепна се готова за бой осата. — Я си вземай пжтя!

Мнозина отъ насъбралитѣ се, като видѣха, че работата взема лошъ край, се прѣснаха да гледатъ работата си. Калинката се уплаши отъ осата, отстжпи малко, но окуражена отъ останалитѣ настоя:

— Ти трѣбва да отстжпишъ! Мравката е по-малка!

Осата се спусна върху ѝ.

Калинката разпери крилца и кацна на малиновия храстъ. Но осата я проследи. Тогава малината каза:

— Скрый се въ плодетѣ ми. Ще направя да не те видятъ. Ти си добра и никому зло не правишъ.

И малината пусна сокъ отъ плодетѣ си и боядиса Калинката. И по крилцата ѝ изписа точици, като тия по плодетѣ си. И Калинката стана непознаваема.

Осата дълго я дири, но не може да я намѣри. Презъ това време мравката отнесе плода въ дома си.

А Калинката излѣзе вечеръта въ нова премѣна. И я нарекоха Калинка-Малинка.

Стефанъ Мокревъ.

